

Muhammed Enes Akçay

- şiirler -

Yayın Tarihi:

31.05.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Bekledim Seni

Geceler uzun geçip sabahında ezan bitene,
Seher vaktine girip bülbüller tene,
Karanlık gece, yerini gneŒe bırakıp gidene,
Son demlik, son sigara bitene kadar bekledim seni.

Gözlerim kan çanađı, uyku akana,
Her görenin "deli misin?" deyip ŒaŒana,
En Œen ortamda bile uyuyup kalana,
Gücüm yetemeyene kadar bekledim seni.

Gün iŒkence gibi geçip akŒam eve gelene,
Herkes uyuyup tüm iŒıklar sönene,
Biri solumda, biri sokakta iki iŒıđım kalana,
Sokak lambası sönene kadar bekledim seni.

Her çareye baŒvurup umutlar bitene,
ıkar yol bulamayıp kendimi geceye teslim edene,
Çaresiz kalıp, "yeter artık, bitti" diyene,
Œabrim taŒana kadar bekledim seni.

Ađlarken gülmeyi öđrenene,
lrken sevmeyi öđrenene,
Artık değer vermem, kıymet bilmeyene,
Yeterince bekledim, artık beklemem seni.

Muhammed Enes Akçay

Ben Düşmezdim Bu Kadar

Esselâmu Aleyküm.

Kağıt, kalem, gökteki hilâl, puslu vakit, buğulu rüzgar,
Vanası bozuk gözler, savrulan düşler, titreyen eller, yıkanan kirpikler.
Hırıldayan ciğer, alkış tutan dişler, dövülen dizler,
Ta içimden gelen sesler.

Öyle bir derde düştüm ki,
Ben düşmezdim bu kadar.

Şabah namazını kılmadım,
Öyle yorulmuşum ki gözüm açılmadı.
Öğle namazını kılabilmem yirmi beş dakika sürmüş.
Durası kalbim, kopası düşüncelerim, kırılması ellerim.
Akşam geçti, yatsıyı kılmadım.

Kafayı üşütmekle suçluyorum kendimi.
Çok güvendiğim nimet aklım,
Peh ne akılmış, kendine güldürür, kendi ağlar.

Ne kalem taşır, ne kağıt kaldırır hislerimi.
İmanımı sorguluyorum,
Sanki düşerken şeytan kucaklamış beni.
Henüz ağlayabiliyorum,
Belki bundan dolaydır bu taşkınlığı gözlerimin.

Zıplayan şakaklar, sulanan yanaklarda yolunan sakallar,
Isırılan dudaklar,
Selam size yorgun düşler, ani düşüşler.

Ben düşmezdim bu kadar, ne oldu bana?
Kendine gel Ademoğlu, ne oldu sana?

Neden bitmiyor bu kahve? Neden ağzı bozuk bu fincanın?
Neden kül rengi bu masa?
Neden ayakları sızlıyor?
Neden boş paketler masada?
Neden ağzına kadar dolu bu küllük?
Neden ağlıyor bu seccade?
Ne oldu bana?
Ben düşmezdim bu kadar.
Ben düşmezdim bu kadar.

Bıçaktan daha keskin,
Ateşten daha sıcak,
Çocuktan daha çocuk,
Beyazdan daha temiz bu bakışlar.
Nasıl olur da yalan olabilir?
Ben düşmezdim bu kadar.

Nasıl olur da içtiğim kahveden acı,
Gurbetin soğuşundan da zemheri bir hal alır,

İç ısıtan bu bakışlar.
Ben düşmezdim bu kadar.

Sirenler çalıyor beynimde,
Dumanlar tütüyor tepemde,
Ve sözcükler intihar ediyor,
Kalbimden ellerime.
Sirenler susmuyor beynimde,
Dört şeritli yolda izin vermiyorlar ambulansın geçmesine.

Ben düşmezdim bu kadar.
Bu kaçınıcı yara,
Kül tablasında bilmem kaçınıcı sigara.
Ben düşmezdim bu kadar.
Ne oldu bana?

Keşke dilimi ısırıyaydım,
Keşke ayağımı vursaydım kapının köşesine,
Keşke kafamı vursaydım duvarın sivrisine.
Daha az acırdı,
Daha az acıydı bunlar düşüncelerimden,
Kendime sarf ettiğim azardan.
Keşke yirmilik ağrısı çekseydi de sızlamasaydı dişlerim bu kadar.
Keşke,
Keşke sönmek bilmeyen bu sigara yerine,
Yazdığım mektubu yakarken ısırıyaydı ellerim sobanın üzerinde.
Sahi, ben düşmezdim bu kadar,
Ne oldu bana?

Kahve bitti, su bitti, aş bitti, gözümde yaş bitti,
Duvarda asılı saz, gönlüme gelmeyen yaz.
Biçâre gönül, ah, gayrı şu oyunu boz.
İftihar ettiğim akıl, sen de şu bulmacayı bir çöz.
Ben düşmezdim bu kadar,

Aldandım.

Bütün bilimlerin hükmü kalktı,
Ne mantığa sığar bu yaşananlar,
Ne felsefesi olur bu olgunun.
Üstelik fizik kurallarına da aykırı bu bakış açısı.
Tefsiri yazılsa bu bakışların, kitaplığıma sığmaz yüklediğim manalar.

Artık iki artı iki dört etmiyor.
Artık ne gözler kalbin aynası,
Ne sözler bir parçası edebiyatın,
Ne tavırlar belirtisi psikolojinin,
Ne de birer parçasıyız bu siyasetin.

Mevsim değişir, yaz gelir üşüyen beldelere,
Yönetmen değişir, roller değişir.

Düştüğüme sinirlenen benim,
Dizi kanamış bir çocuk gibi ağlayan benim.
Ne kadar güçlüyse, o kadar ağlar insan.
Ben düşmezdim bu kadar, ne oldu bana.

Muhammed Enes Akçay

Hayat

Öyle bir kelime oyunu ki hayat,
Özledim bile diyemiyor insan.

Öyle bir özlem ki hayat,
Yüzünü bile göremiyor insan.

Öyle bir oyun ki hayat,
Kuralını bile belirleyemiyor insan.

Öyle bir varlıktır ki insan,
Varlığından ötesidir gönül.

Öyle bir varlıktır ki gönül,
Han gibidir, ama her geçeni ağırlamaz.

Gönlü olmayanın uğraşı zulümdür,
Gönülsüzler bırak etsin zulüm,
En masum zalimim sen ol be gülüm.
Bu dünyada bir son olsa da ölüm,
Kelime-i şehâdettir son sözüm.
Sahip olmuşum bu dünyada aşka ve sevgiye,
Geçmemiş bir gün sonbaharım güzüm.
Hazan mevsimi gelmiş yaprak dökme zamanı,
Bir kalbim yaşardı, onu da öldür ölüm.

Muhammed Enes Akçay

Pranga

Artık ağlamıyorum eskisi gibi,
Eskisi gibi özleyemiyorum da.
Artık ağlamıyorum,
Eskisi gibi üzölmüyorum da.
Keşke, diyorum...
Keşke hiç gelmeseydin de, gitmeseydin bu kadar.

Üzerinden güzellik gömleğini yırtıp attığın gece,
Yabancı olduğun günden daha yabancı geldin,
Yalancı sözlerinle dolan gözlerime.

Artık üzölmeyi bıraktım kendim için,
Sevinmeye başladım senin için.

Bu ayrılık en çok seni mutlu etmiş anladım.
Anladım, pranganmışım ben senin.
Görüyorum ki özgürsün, görüyorum, mutlu...
İşitiyorum kahkahalarını,
Kulağıma getiriyor rüzgar.
Ne diyeyim öldüğüm, ağlayanın az olsun.

Muhammed Enes Akçay

Sözüm Geçmiyor

Şu fâni dünyada ne sultânım ne şâhım,
Ancak âciz bir insanım, saltanatım cânım.
Bir gün olsun istediğim gibi dönmedi çarkım,
Yaşasam neye yarar, feleğe sözüm geçmiyor.

Her teline ayrı işledim faslımı, derdimi,
Vurduğumda mızrabı, kaybettim kendimi.
Yaktığımda türkümü, dumana saldım mazimi,
Söylesem neye yarar, sazıma sözüm geçmiyor.

Her iç çektiğimde doldu taştı sayfalarım,
Yâdıma düşmüş dert çile, yıkıldı tüm satırlarım.
Ben bir garip şairim, kırıldı hep kanatlarım,
Yazsam neye yarar, kaleme sözüm geçmiyor.

Baharım güzüm oldu, bahtsızlık yazım.
Hep gözlerim nemli, geçmediği feleğe nazım.
Talan ettiler bahçemi, soldu geçti canım,
Solsam neye yarar, gülüme sözüm geçmiyor.

Hasret kaldım insanlığa, dört yanımı sardı zulüm,
Dert ile yandı toprak, soldu cefâdan gülüm.
Geldi vakt-i hazan, bittiği yerdeyim sözün,
Arzu etsem neye yarar, ölüme sözüm geçmiyor.

Daldım dünya derdine, ateşe saldım gönlümü,
Dalgalar hep bana vurdu, boşa geçirdim ömrümü.
Can vermeye bir karış, çektim sineye ölümü,
Çırpınsam neye yarar, denize sözüm geçmiyor.

Ne yârinden fayda, ne dostundan yarar,
Dünyanın her derdi geçen ömre zarar.
Yorgun artık bedenim, yaşama gücüm yetmiyor,
Kahrolsam neye yarar, kadere sözüm geçmiyor.

Muhammed Enes Akçay